

Mielas Nepažįstamasis!

Rašau Tau nebe pirmą kartą, bet atsakymo vis nesulaukiu. Žinau, kad mano laišakai Tave galbūt suerzina, ir Tu juos suplėšai, bet man atrodo, kad mintyse Tu man rašai.

Kodėl Tau rašau? Žinai, neseniai su klase per lietuvių kalbos pamoką skaitėme Viktoro Hugo kūrinį „Paryžiaus katedra“. Mums tikrai patiko. Kodėl? Ši knyga apie vargšą Kvazimodą. Jis – kuprius, kurčius, vienakis šlubis. Kūrinyje susidūrė du didžiausi vargšai, gamtos ir visuomenės nuskriaustieji, ir vienas kitam padėjo. Nekenčiantį žmonių, vien su varpais bendraujantį Kvazimodą galėjo išvaduoti tik meilė Esmeraladai. Juk sutiksi, kad meilė suteikia gyvenimui prasmę, ji padeda įveikti sunkumus, o ypač vienatvę. O aš žinau, kad Tu vienišas, įsivaizduoji, kad nesi patrauklus, likimo nuskriaustasis. Tikrai žinau, skaičiau apie Tave emocinės paramos paaugliams tarnyboje „Vaikų linija“. O juk aš irgi jaučiuosi niekam nereikalinga, visų atstumta ir, aišku, nemylima. Todėl noriu, kad Tu man parašytum, galbūt kartu mes įveiktumėme sunkumus. Tik neišsigąsk – tikrai neversiu manęs įsimylėt... Tiktai pasikalbėt, ir galbūt patart. Aš vis tikiuosi, kad ir mes, kaip Kvazimodas ir Esmeralda, galėsime vienas kitam padėti. Žinai, gyvenimas ne rožėmis klotas, kad jis būna netgi labai žiaurus, kad jame daug neteisybės, bet gal nereikia per anksti griauti savo svajonių ir vilčių?

Lauksiu Tavo laiško. Maldauju, būtinai parašyk. Lik sveikas, mano Nepažįstamasis! Tik nepyk ir nesuplėšyk šio laiško.

Su geriausiais norais – Erika

